

Dunckle sorge-molner
vthbrustne i ymnogt
tåre-rägn då den
ehrewyrdige och h...

Favorinus, Jacobus Jacobi,

1 Ic 1694 Kiellinus, Laurentius



National Library
of Sweden

Dunckle
Sorge = Molner

46. a

Vthbrustne i ymnogt
Läre = Rågn

8
156

16. 4

Den Åhrewyrdige och Högwällårde Herren/
**Her LAURENTIUS
KIELLINUS,**

För detta wälmeriterad Kyrckioherde och
trogne Siälesförjare i Sundz och Wårdö's försam-
blingar på Åland efter en beröm-wärd och Christloftig Wan-
del Gudt sinom Skapare sin Gudfruchtiga Siäl vthi en
Sömnss-stilla-Roligheet Gudeligen antwardade/
som steddde den 24. Februarii Anno 1694.
och sedermera tillgå

Med

Sin Spåda och käråskellige Dotter/
Jungfru REBECCA KIELLINA

Beledsagades med förnemd *Process* til sitt Hwif-
lorum i Sundz Moderkyrckia den 25. *Septembr.* samma 16. *oct.*
Åhr där at hwjla deras trötta Lefamen til des dem
Gud på den yttersta Dagen til Härligheet
upwäckandes warder.

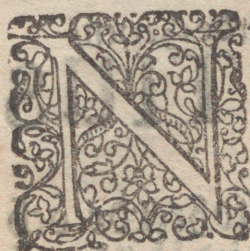
Bestrefne

Ålden sakl: Herrrens yttersta Åhre-Dienst och dem i Sorgen
awarlemnade til någon Tröst och Hugswalelse

Åf



no. 1918/652



Nihil communius quam lethi appeti spurcibus, est nil humanum
 magis, quam ejus non tangi mediantibus. Cernimus tumulo
 exanima tradi corpora, quo spacio pectora generosiora, sor-
 ris ejusdem sibi olim eventura conscia, suspiria cient, eò quod
 horrenda necis telis Divina effigies nobilis gestator, humi pro-
 sternatur, & singula ejus portiuncula rursus rapide mundi
 species evadere gestiant, quæ antea, sub formæ specificæ gu-
 bernamine, materia nomen gessere. Ast exequiis peractis,
 mortis meletemata, immane dictu! prorsus restinguuntur, aliis in locum eorum
 succedentibus, nescio quibus vanitatum turbis. Quod non chiacinnis, sed querimonis,
 non exultantiâ, verum condolentiâ excipiendum erit. Pronatitur hæc oblitio Par-
 carum ex firmâ corpusculi constitutione, quæ homuli cordi cogitata superba in-
 stillat, veritatis speciem ac colorem matuantiâ, merissimâ tamen falsitate tur-
 gentia, has hisceq; consimiles figurando ideas: nullis adhuc concerto cum hostibus,
 valetudinem meam impetentibus: multum laboris insument, priusquam suis me
 ita feriant globulis, è suis tormentis evibratis, ut in lectulum emortualem eorum
 adjumento concidam: tantus virium rigor in sui debilitationem ac internecio-
 nem rem, vi vegrandi valentem, deposcit: magnum chasma inter illam meq;
 interjacet, & tam plenis velis non fertur ejus navicula ad sanitatis meæ por-
 tum occupandum ac devastandum, ut multum temporis non intercedat. Sed hujus-
 modi fallentibus ratiocinationum voluminibus ac gyris, qui suas addixerunt cogi-
 tationes, sua sepicule frustrantur spe, dum mortis avidis improbisq; deglutian-
 tur faucibus, suæ improvida cura pœnas luituri. Pars sors & eos manet, qui
 fortunarum facultatumq; congerie circumvallati, suorum annorum revolutiones
 Machusalemitanis optant coextendi, quò licent: usus rerum partarum vim in corporis
 commodum convertant, imò depastorum lacunam mille modis expleant referci-
 antq;: Verum hæc præproperam hanc accipient vocem: mente lapsæ, absq; protra-
 sinatione exoptatissimum animule ac corporis conjugium rumpetur, & possessio-
 num tuarum hæredes constituentur tibi ignoti, illiq; istis fruentur, quos nec per-
 quietem vidisti. Atq; sic sententiam suæ voluntati obnitentem haurire cogun-
 tur,

164
tur. Mortalitatia sua quin propemodum immemores sint ad fastus arcem praepe-
re gradu anbelantes, nullus dubito. Hi namq; turgidi praeferentiam sibi passim, vel
propria auctoritate vendicant, seu comarum fictitiarum svaad olentibus tincturis
imbutarum, variisq; flexuris intortarum sublimitate freti, aut vestimentorum
luxurie, e corpore, tanquam lumen solare, per densissimam hiantium nubium
conglomerationem micantium, fissi, statum futurum turpiter dediscunt. Si succur-
reret eis qualem venditant faciem capulo inserti, nunquam se ceteris antefere-
rent, sed omnes insolentiae tumores preproperè submitterent. Alias vilissimas
intumescendi materias heic recensendo persequi, nec institutum fert nostrum,
nec singulas nostra tenuitas eruere potis est. Tantum dico, necis meditationes
his si obreperent, nefanda sua vitia dicto celerius exuerent, subodorantes suae vite
stamina in infinitum hic non posse extendi, sed horà decretorià instante ea singu-
la disperire discerent, quae in summum fastigium, in orbe hoc, erecta sunt. Bea-
titudinis claritudine, eos universos omnium piarum mentium voces exsplendescere
proclamant, qui caducorum dulcedine non capti, suae citissima fragilitatis me-
moriã continuè refricant, ut ea cuncta respuant, quae salutes cogitationes
expellunt, ad exemplum cum pientissimorum aliorum, tum Pastoris inopino obitu
decedentis, Pl: Reverendi Domini Laurentii Kiellini, ut antea in terris ob soli-
dam scientiam ac jugem virtutum exercitationem commendatissimi, ita jam in
caelestium caetu gloriosissimi. HiC quemadmodum pietatis cluebat candidus cul-
tor, ac ad dictamen sacrarum literarum vitae suae curricula conscribat; hic suae
corruptibilitatis incessanti recordatione obices fortissimos vitiiis posuit. Unde
celebritatem suam posteritati linguebat decantandam ac vivam sui imaginem
imitandam. Salve itaq; prosperrima aternitatis possessor, secularium spretor,
Divinitatis speculator, nectariisq; potor, & bonorum omnium usurpator. Salve
inquam, & mihi diductius tuas promeritas laudes uniuscujusq; captui sese in-
sinuantes non persequenti, ignosce. Has namq; condignè chartis mandare,
non est vulgaris ingenii, sed arte instructissimi. Vale vadeq; eò, quo litera ser-
vatoris tui evocatoria Te volunt. Te sanè in reliquorum viatorum numero stre-
nuè insequar, donec termino completo Te assequar, tecum dein perpetuo victurus.

JACOBUS FAVORINUS,

verbi divini minister ac paedotriba
in Alandia.



Luctus & qverela Viduæ P. Profop:

SOm Regn af Himblasky; som vthaf Ådror/ Bäckiar
 Nedsfaller; rinna vth; och ymnogt öfvertäckia
 Nu Bårg/ nu sijde-Land/ och vthan någon Acht
 Bewatna hward som fins på wjda Jordens Tracht;
 Så faller Sorgeregner och Tåreströmmar trilla
 Öhr dgon ned/ hwar af iag mån min Macht förspilla.
 Af Sorg förtårs min Kropp/ förändras och min Hvy/
 Af gråt min Sång blir wåat/ min Frögder från mig fly
 När iag den Ushelhet/ den Jämmer/ Sorg och Dwjda
 Jag från min ynga Öhr/ alt framgeent månde lyda
 Påminner mig. Ach! ach! mitt Blod i hwarie Ledh
 Affkålnas som en Jis/ iag dignar rätt nu nedh.
 Då iag i Lindan låg/ mån iag min Moder mista
 Min Faar strax efter dog/ må ett mitt Hierta brista
 Af lidel Sorg och Gråt? som Bj iag wille foor
 När Bj sen borta är; Min Nöd war mycket stoor.
 I Tiugu runde Öhr/ så måste iag seen swåfwa
 Bland Jämmer/Sorg och Dwaal/ wjld Tårebrödet lefwa.
 Seen kom den Himbla Hielt tilskyndad mig en Man
 Hwarß fromma Sinn' och Dngd/ iag ett nog prjisa kan.
 Men sij. den Glädie war som Glaas/som Gråås/som blomstre
 Som bräckes/ torckas bort och wjßna i Dykomsten/
 I Watne blef han qwasd/ ett sammar Tree från Land
 Den ostadd ofta reest til Spanien och Halland.
 Tree Sorge Öhr omkring/ iag sedan satt en Uackia
 Med Tree små arme Barn/ må thet ett Hiertat kränckia?
 Sick iag då in och vth/ så saknad iag min Wån
 Ett fann iag någon Roo. Gud ljße mitt åland!
 Den Högste månd med sin Förshyn regera
 Det som på Jorden fins/ i Haaf och annat mehra;
 Så stånde han min Sorg/ så sånde han mig Tröst/
 På nytt en ächta Man/ som hugnadt har mitt Bröst/

Som fågnadt har min Siäl/ med ett så ljuftwa Sinne
 Der Fromheet / Wisheet / Dngd och Redligheet låg inne/
 Der Gudligheet fan rum/ der Nötte / Lust och Aght
 Fans til Gudz Helga Ord: men ej til Wärdzlig Pracht.
 Men hwar är nu min Lust/ min Hugnad/ Frögd och Löffe/
 Hwar är min bästa Wän/min Tröst/mitt Hopp och Nöye?
 Allt är förwänt i Gråat/ släckt är mitt Glädie Ljus;
 Min Stöd afbruten är; mitt Skepp af Sorge-bruus
 Drifz vpp och ned blir slängt/ ty borta är mitt Anckar/
 Compassen är förryckt/ min Seglen äro Flanckar/
 Nu stuncter allt i Dwas/ betyngt af Jämmer-swall
 Omhwärft af Raas och Fråas. Ach! ach! beklagligt Fall,
 Hwar är då nu min Lust/ mitt Lefwerne är Dwidä
 Som fåår vppå en dö/ skal iag all Jämmer lyda
 Och som en Pelican i öknen eenslig boo
 Med Struzar/ Drakar och Steen vgglor sökia Noo:
 Som Foglen vppå Taak/ sin Måka ensam sörjer/
 Då Solen dagens Ljus antn ändar eller börjer;
 Så är och iag i Sorg/ min Suckan är min Spis/
 Min Tårar är min Dryck. Af falska Munnars Rys
 Iag vissas vthan Saak/ mång Säcker sötan Tunga
 Med öron hörer iag/ fast wän-och ljufligt siunga/
 Men Hiertat är Förgifft/ des Meening Galle är
 Fast Talet Honungz sött/ mång Tröste ord frambar.
 Derfor' O Humbla Gud! om nu så är tin Willia
 Från denne arge Wärlb/ åstundar iag nu stillias/
 Och wara Christo när/ som mig fast bättre är
 An wistas vthi Sorg och dageligt Beswär.

Consolatio & Medela Defuncti per Prof.

Skal så ditt Sorge-moln/ min döde Kropp betäckia/
 Skal så ditt Tåre-regn/ min trogneste Rebecca
 Bewatna nu min Graf/skal iag nu blifwa wåat/
 Vthi mitt mörka Huus/ af tin Regn lyke Gråat.
 Miss.



n. 1918/652

Misvann mig ej den Nod jag hoos min Jesum finner
 Afforcka Tårar all / vhr ögon och af skinner
 Hör til dhe sidsta Ord jag här i Wårlden haar
 Til dig / men hafwa / skal fleer bland Gudz Angla Skaar.
 Haf tack min kåra Wån / haf tack förbtan ånda /
 Bihaf sin höga Stool / dig Gud wist månde sända /
 Mig til vprättelse / rätt då jag låg i wraak /
 Til Hielp mitt ringa Huus / som syntes gå i kraak.
 Din Dygde-strålar glans kring om mitt Huus mån glima
 Din glansand Kiärleekz-sool / förtog all Sorge-dimma
 För mig; Haf tack min Wån / begråt ej så min Död /
 Jag är i Frögd och Lust / och ej i någon Nöd :
 Låt Belials bäckar ej förskräckta så titt Hierta /
 Lyd med godt Talamod all Angest / Nöd och Smårta /
 Din Tårar falla mid ; men in til Gud dock gå
 Bpskåras skal med Frögd / det du med Gråt mån sãã.
 Lijt ej på Meniskior / men fly til HERRans Nåde /
 Så skal han taga dig / vhr Angst och allan Wåde /
 Och låta tig med Frögd til Ahra komma fram /
 Fast arga Munnars List / tig willia ha på Skam /
 Moot deras Skiöld och Swärd / och hoot-haatsfulle Lanthar
 Strid manneliga med Rättfärdigheetens Panthar
 Så skal du Seger få / så skal du vthi Troon /
 Fast winna Ahrones owanskelige Kroon ;
 Dem som bedröfwat dig / skal hårdelig Gud straffa
 På honom ljt alleen / så skal han tig rätt skaffa.
 I Skäppan skal titt Miöl vhtåras ingaledz
 I Krukan Olian ej förminskas. War til fredz :
 Min Barn hwij seer jag Ehr / så Salte-tårar falla
 Mån nu Ehr stoore Sorg / i någon mätto gälla
 I täncken at nu Gud Ehr öfvergifwit haar /
 Nej / han är Auctiors Tröst och Faderlösas Faar.
 Gudfruchtigt / Dngdigt / Kyskt / Endrächtigt alla lefwen
 I Mootgång / Sorg och Nöd / wyd Gudz Ord altijd blifwen
 Så

Så skall han vthur Stofft ehrt Hufvud rätta opp
 Och lyfta vthur Träck / till högans Ubre = Lopp.
 Befalla Gud ehr Wäg och hoppas vppå HERAN /
 Han skal försörja Ehr / wäl / både när och fierran.
 Eij Foglar vthan Taal / vthi den klara Lucht
 Eij säa / eij skära vpp / eij sambla dhe nån Frucht.
 Men män den högste Gud eij rükelig dem föda?
 Jo / så skal han och Ehr försörja in till döda.
 Fast än i drifwas mäst som Spånor moot en Steen /
 och sabran swäswa i / som Foglen på en Green.
 I ähr på hwilka Gud / sin Almacht mände wiisa
 Dher Mänsklig hielp eij ähr / der kommer Gud och lifsar.
 Korps Ungar gifwer Gud sin Maat / skal han nu Ehr
 Förlåtha? neij så framt han Ehr Gudälstan seer.
 Så sabr nu wäl / far wäl / min käraste REBECCA
 Så leefi Jesu Gamm / lät nu tin Omsorg räcka.
 Til mine arme Barn. O kiäre Barn farwäl
 War lydig Eder Moor / så skal Ehr städz gå wäl.

EPI TAPHIUM.



Lebile qui spectas hoc Marmor, siste viator
 Gressus, ut cuius contegat ossa scias.
 Integer, Ingenuus, mitis, devotus, honestus,
 Et Domino fidus, presbyter hicce jacet,
 Qui tenero Christi reverendus Pastor ovili.

Proposuit summi mystica Sacra Dei.
 Pervigil excubias egit ne turba luporum,
 Blandas palantes dilaceraret oves.
 Quidquid habet natura, potens quid sidera & herbæ,
 Non ulli potuit notius esse viro.
 Et Quamquam variis ornatus dotibus esset
 Ingenii, tamen haud inde superbus erat.
 Illum non cepit mundani gloria fastus,
 Sola erat in cœlis, laurea digna viro.
 Cœlum igitur petiit lætus, quo gratia Christi
 Ire dedit, nullo & crimine vita gravis.
 Propterea dolet hunc Respublica morte solutum,
 Hunc, Pastore carens, plorat ovile Dei.

ERICUS RUDA, Reg: Al.



W. 1918/652



I mihi tot fluere lacrymæ, quot flumina fundunt
 Guttas conquereret non mea fata satis,
 Sic tamen. Haud dudum est quod lumen morte quierunt
 Percharæ matris, nunc ceciditque Pater,
 Qui dapibus pavit, qui me vestivit adaugens,
 Sumtus cum studiis erudiendus eram,
 Proh! proh! Parca ferox properata morte parentum
 Truncasti vitam quæ mihi vita fuit.
 Cœlivagus sicut volitat per nubila passer,
 Sic vagus ipse feror, parvus, egenus, inops.
 In Patriis terris peregrinus vivere cogor,
 Cumque meo Perdo gaudia cuncta Patre.
 Gaudia nulla manent miserum, nec spero futura,
 Ni Deus Astripotens fert mihi mitis opem,

SAMUEL KIELLINUS.



Risita Melpomene mihi tristia Carmina tenta,
 Cum jam tristitia flebile tempus adest.
 Abstulit en Patrem Mors non miserata dolentis,
 Solamen vita presidiumque mea.
 Nescio quo fugiam nunc orbis utroque parente,
 In terris super est spes mihi nulla boni.
 Ceu moriturus adit phœnix Titanius ignes,
 Sic caro tristitia clauditur igne mea.
 Sed Deus orbis solamen corde virili.
 Fac Patiar Sancta pondera dura crucis.

CAROLUS KIELLINUS.

